

Dessa var några få av de många läxor, som naturens levande liknelser om såningsmannen och fröna lär oss. När föräldrar och lärare undervisar om dessa insikter, bör arbetet göras praktiskt. Låt barnen själva lära sig, att bereda mullen och sprida fröna. När de arbetar med detta, kan föräldern eller läraren undervisa om hjärtats trädgård, som tar emot goda eller dåliga frön; och att den måste beredas som markens trädgård för den naturliga säden, ja, att hjärtat måste förberedas för sanningens frön. När sädskornen läggs i jorden, kan de lära ut läxan om Kristi död; och när stråna springer fram, kan de lära barnen läxan om uppståndelsens sanning. När plantorna växer, kan förhållandet mellan den naturliga sådden och den andliga sådden framhållas ytterligare.

De unga bör undervisas på liknande sätt. De bör lära sig, att uppodla jorden. Det skulle vara nyttigt med odlingsbar jord på alla skolor. Sådan jord bör betraktas som Guds eget klassrum. Naturens ting bör betraktas som en lärobok, som Hans barn kan studera, och varur de kan hämta kunskaper om själens uppodlande.

Vid uppodling av jorden, vid markens anpassning och lämpliggörande, finns det alltid lärdomar att dra. Ingen nybyggare skulle inbilla sig, att en bit mark genast ger avkastning. Det måste läggas ned allvar, flit och uthålligt arbete i beredelsen av jorden, innan den besås. Likadant är det med det andliga arbetet i människohjärtat. De, som vill bli framgångsrika odlare, måste tåga åstad med Guds ord i sina hjärtan. De kommer då att finna, att den Helige Ande har mjukat upp och tagit hjärtats ofruktsamma mylla i besittning. Med mindre jorden bearbetas intensivt, ger den ingen avkastning, skörden uteblir. Så är det också med hjärtas jord: Guds Ande måste bearbeta den, för att förfina och disciplinera den, innan den kan frambringa frukt till Guds ära.

Jorden ger inte ifrån sig sina rikedomar, när den bearbetas impulsivt. Den behöver eftertänksam och daglig uppmärksamhet. Den måste plöjas ofta och djupt, för att hålla ogräs borta, som tar upp näringen från den goda säd, som har såtts. Sålunda bereder de sig, som plöjer och sår, för skörden. Ingen behöver stå på åkern med gäckade förhoppningar.

Herrens välsignelse kommer att vila över dem, som alltså bearbetar marken, samtidigt som de lär sig andliga läxor från naturen. När medarbetaren uppodlar myllan, vet han föga om de rikedomar, som skall öppna sig för honom. Även om han inte skall avvisa den undervisning han kan erhålla från erfarna själar, eller den information intelligenta människor kan skänka, skall han själv tillägna sig lärdomar. Detta är en del av hans upplärning. Markens uppodling kommer att visa sig vara en utbildning för själen.

Han, som får fröet att skjuta upp, som passar på det dag och natt, som ger det kraft till utveckling, är vår egen Upphovsman, himmelens Kung, och Han utövar stadigt större omsorg och intresse å Sina barns vägnar. Medan den mänskliga såningsmannen utsår frön, till att upprätthålla vårt jordiska liv, sår den Gudomlige Såningsmannen frön i själen, som kommer att bära frukt till evigt liv.

andra häften i samma serie:

När Frön skall gro

- låt Jesus spira i Dig

häfte 1 - text av Ellen G White

När Frön skall gro – Kristi åskådliggörande Lärdomar, 1. delen

Detta häfte utgör de sex första kapitlen i boken "Kristi åskådliggörande Lärdomar", också känd som "Såningsmannen", som skrevs av Ellen G White. Det är en nyöversättning till svenska. Häftet är till för gatumission. Evt hänvändelser till henning@effata.se. – Henning Pedersen

Undervisning i Liknelser 2 - "En såningsman gick ut för att så." 6 - "Först strå, sedan ax" 20
Ogräset 23 - "Det är som ett senapskorn." 26 - Andra läxor från frösådden 28

Undervisning i Liknelser

I Kristi användning av liknelser vid Sin undervisning ser vi samma princip som i Hans egen mission till vår värld. För att vi skulle bli medvetna om Hans gudomliga karaktär och liv, tog Kristus på Sig vår natur och bodde ibland oss. Det gudomliga synliggjordes i det mänskliga; den osynliga härligheten i synlig, mänsklig gestalt. Människorna lärde sig om det okända genom det kända; himmelska ting uppenbarades genom det jordiska; Gud gjordes tydlig i mänsklig form. Likadant förhöll det sig med Kristi lära: Det obekanta illustrerades genom det bekanta; gudomliga sanningar genom jordiska ting, som folk var väl medvetna om.

Skriften säger: "Allt detta talade Jesus till folket i liknelser, . . . för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten: Jag vill öppna min mun för att tala i liknelser. Jag skall förkunna vad som har varit dolt sedan världens skapelse." Matteus 13:34, 35. Naturliga ting förmedlade andliga insikter; naturens ting och åhörarnas erfarenheter knöts till det skrivna ordets sanningar. Genom att snitsla vägen från det naturliga till det andliga riket, utgör Kristi liknelser ett led i den sanningskedja, som förenar människorna med Gud, och jorden med himmelen.

Genom Sin undervisning från naturen, talade Kristus om de ting, som Hans egna händer hade gjort, och som ägde egenskaper, vilka Han Självt hade tilldelat dem. Skapelsens ursprungliga fullkomlighet var ett uttryck för Guds tanke. För Adam och Eva var allt skapat i Edenhemmet fullt av kunskap om Gud, ja, en lärobok författad av Honom. Visdomen talade till ögat och mottogs i hjärtat; ty de umgicks med Gud i Hans skaparverk. Så snart, som det heliga paret överträdde den Allra Högstes lag, försvann Guds ansiktets strålgång från naturens ansikte. Jorden är nu ödelagd och nedsmittad av synd. Ändå återstår mycket av dess strålande skönhet. Kristi bildrika undervisning har ej utplånats; förstås naturen rätt, talar den om sin Skapare.

På Kristi tid hade dessa lärdomar gått förlorade. Människorna hade nästan upphört, att se Gud i Hans verk. Mänsklighetens syndighet hade lagt ett bårtäcke över skapelsens sköna gestalt; och i stället för att visa hän till Gud, förvandlades Hans verk till en barriär, som dolde Honom. Människorna "tog sig för att dyrka och tjäna det skapade i stället för Skaparen". Således blev hedningarna förblindade av sina föreställningar, "så att mörkret sänkte sig över deras oförståndiga hjärtan." Romarbrevet 1:25, 21. Sålunda hade människornas lära ersatt Guds undervisning i Israel. Det var inte bara naturens ting, utan också offertjänsten och Skrifterna själva – samtliga givna, för att uppenbara Gud – som blivit så förvridna, att de snarare skymde Gudomen.

andra, och genom dem hos ytterligare andra. Alltså innebär handlingar av missunnsamhet, elakhet och stridslystnad frön, vars bittra rot "skjuter skott" (Hebréerbrevet 12:15), varigenom många blir solkade. Och hur många flera skall inte de "många" förgifta härigenom! På det här viset kommer sådden av gott och ont att fortsätta för tid och för evighet.

Av fröspridandets läxa lär vi oss givmildhet i både andliga och timliga eller materiella ting. Herren säger: "Lyckliga är ni som sår vid alla vatten". Jesaja 32:20. "Det säger jag: Den som sår sparsamt skall skörda sparsamt, och den som sår rikligt skall skörda rikligt." Andra Korintierbrevet 9:6. Att så vid alla vatten betyder, att Guds gåvor tilldelas hela tiden. Det betyder, att ge, där Guds sak behöver bidrag, eller människors behov kräver vår hjälp. Detta medför ej fattigdom. "... den som sår rikligt skall skörda rikligt." Såningsmannen mångfaldigar sina frön, genom att sprida omkring dem. Så är det också med dem, som trofast delar ut Guds gåvor. Genom att ge vidare, ökar de sina välsignelser. Gud har lovat dem nog mycket, för att de skall kunna fortsätta sitt givande. "Ge, och ni skall få. Ett gott mått, packat, skakat och rågat skall Gud ge er i famnen." Lukas 6:38.

Och mera, än detta inbegrips i sådden och i skörden. När vi fördelar Guds timliga välsignelser, väcker bevisen för vår kärlek och förståelse tacksamhet mot Gud hos mottagaren. Hjärtats grogrund bereds på, att ta emot sanningens andliga frön. Och Han, som förser såningsmannen med säd, kommer att få fröna att spira och bära frukt till evigt liv.

När korn läggs i jorden, avbildas Kristi offer för vår återlösnings eller räddnings skull. "Om vetekornet inte faller i jorden och dör", säger Han, "förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt." Johannevangeliet 12:24. Således kommer Kristi död att utmytna i frukt för Guds rike. Enligt växtrikets lag, följer liv på Hans död.

Och alla de, som vill frambringa frukter som Kristi medarbetare, måste först falla i jorden och dö. Livet måste läggas i plogfåran för världens behov. Egenkärlek och själviska intressen måste avlägsnas. Men självuppostringens lag är dessutom självbevarandets lag. Det frö, som begravs i jorden, ger frukt, och sås igen. På så vis mångfaldigas skörden. Bonden bevarar sin gröda, genom att sprida ut den. På samma sätt är det med mänskollivet: Att ge, är att leva. Det liv, som blir bevarat, är det liv, som ges fritt till, att tjäna Gud och människor. De, som offerar livet i denna värld för Kristi skull, kommer att bevara det under evigheten.

Fröet dör, för att spira upp till nytt liv, och däri lär vi oss återuppståndelsens läxa. Alla, som älskar Gud, kommer åter att leva i Eden där uppe. Om mänskokroppen, som läggs att förmultna i graven, har Gud sagt: "Det som sås förgängligt uppstår oförgängligt. Det som sås i vanära uppstår i härlighet. Det som sås i svaghet uppstår i kraft." Första Korintierbrevet 15:42, 43.